

ת"פ 10196/02/16 - מדינת ישראל נגד מ ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 10196-02-16 מדינת ישראל נ' ק
בפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד גבריאל דניאל ועו"ד מיטל סטי
המאשימה
נגד
מ ק
ע"י עו"ד יעל פינקלמן-ניסן
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מן הנימוקים שאפרט להלן

1. נגד הנאשם, שהוא בן 55, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. זאת, על כך שלפי הטענה ביום ראשון 31.1.2016 בשעה 23:00 לערך תפס בחוזקה בידה של אמו, שהייתה אז בסוף שנות השבעים לחייה, ומשך אותה אל מחוץ לדירתם אל חדר המדרגות (בכתב האישום מוזכר כי בלילה שקדם לאירוע זה הוציא הנאשם את אמו מן הדירה, נעצר בעקבות זאת ושוחרר). בכתב אישום מתוקן שהגישה התביעה לאחר תשובת ההגנה לאישום אך בטרם נשמעו עדים, הוסיפה התביעה לכתב האישום טענה שהנאשם עבר עבירה נוספת של תקיפה, בכך שבמהלך האירוע המתואר בכתב האישום המקורי תפס את ידה של שכנתו, שאכנה בהכרעת הדין בשם קרן, ודחף אותה לאחור.

2. יצוין שבעניינו של הנאשם ניתנה חוות דעת פסיכיאטרית שלפיה הוא אינו כשיר לעמוד לדין ולא היה אחראי למעשיו בשעת מעשה - חוות הדעת מקובלת על שני הצדדים. התביעה ביקשה להפסיק את ההליכים נגד הנאשם ולתת צו טיפול או אשפוז בעניינו, ואילו הסניגורית השיבה בשמו של הנאשם לאישום בהכחשת מעשה התקיפה המיוחס לו, ולחילופין טענה שמדובר במעשה שהוא בגדר זוטי דברים, ולכן עומד לנאשם סייג לאחריות פלילית מכוח סעיף 34 לחוק העונשין, וביקשה לברר את אשמת הנאשם בהתאם להוראות סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

3. להשלמת התמונה יצוין עוד שאת הבקשה לתיקון כתב האישום הגישה התביעה סמוך לפני ישיבת ההוכחות הראשונה. זאת, כאמור לעיל בהוספת טענה לתקיפה נוספת במהלך אותו אירוע ובהתבסס על חומר הראיות המקורי. הסניגורית התנגדה לתיקון כתב האישום. לדין ההוכחות הראשון לא התייצבו עדות התביעה (שכנותיו של הנאשם), אך התביעה עמדה על המשך המשפט וזימון לישיבה נוספת.

הואיל וכתוצאה מכך נאלצתי לדחות את שמיעת ההוכחות כך שלסניגורית ניתן די זמן להתכונן, התרתי את תיקונו של כתב האישום.

הראיות

4. הטענה שהנאשם תקף את אמו בכך שאחז בידה ומשך אותה בחוזקה וכך הוציא אותה מדירתם המשותפת, נסמכת באופן ישיר על עדותה של עדה אחת בלבד, שכנתו של הנאשם, שמחמת זכותה לפרטיות תכונה קרן אף על פי שאין זה שמה.

5. קרן העידה בפני כי ביום 31.3.2016 חזרה לביתה וראתה את חפציה של אמו של הנאשם מונחים בחדר המדרגות. לדבריה, דפקה בדלתם של השכנים כדי לבקש שיכניסו את החפצים, וכשנפתחה דלת דירתם ראתה את הנאשם מושך בידה של אמו ומוציאה מן הדירה. לדברי קרן, כתוצאה מן הצעקות התעורר אביה שלה, והיא ואביה ניסו להושיב את הנאשם על מנת להרגיעו "ותוך כדי שהתחלנו להושיב אותו הוא התחיל לתקוף ולהרים ידים... אני ואבא שלי באנו להושיב על הכסא והוא התנגד[1]". ובהמשך עדותה תיארה העדה: "כשניסו להושיב אותו על הכסא, הוא משך לי את היד ועשה לי סימן בפרק כף היד... לא יודעת מה רצה לעשות אולי רצה לברוח... [2]". בחקירה הנגדית הוסיפה וסיפרה שאביה החזיק את הנאשם עד לבוא המשטרה[3]. עדותה של קרן בבית המשפט הייתה שונה לחלוטין מעדותה במשטרה שבה סיפרה שפתחה את דלת דירתו של הנאשם כדי שאמו תוכל לחזור אליה "ואז מ התחיל לתקוף אותי. הוא תפס לי את היד, ודחף אותי לאחור כדי לסגור את הדלת, ואז רמי [כינוי] תפס אותו כדי שלא ירביץ לי והושיב אותו על כסא. אני גם נתתי לו כוס מים ואז השוטרים הגיעו"[4].

6. בחקירתה הנגדית טענה העדה קרן כי את הסימן שעשה לה הנאשם בידה הראתה לשוטר שבא לגבות ממנה עדות. לדבריה, מספר ימים אחרי המקרה היא נקראה לצאת ממקום עבודתה בסופרמרקט במהלך יום העבודה והשוטר גבה ממנה את העדות מול הסופרמרקט[5]. הואיל ובחומר הראיות בתיק אין עדות שנגבתה מהעדה מספר ימים לאחר המקרה על ידי שוטר, אלא יש בו עדות שנגבתה ממנה בליל המקרה על ידי שוטרת (נ/1) שאלתי את העדה האם העדות שהיא מספרת שנגבתה ממנה על ידי שוטר אחרי מספר ימים היא העדות היחידה שמסרה, והיא השיבה לשאלה זו בחיוב[6].

7. עדותה של קרן בבית המשפט סותרת את עדותו במשטרה של אביה שיכונה חמי (העדות ת/1 הוגשה בהסכמה) שלפיה כאשר התעורר משנתו הייתה דלת דירת השכנים נעולה במפתח והוא כלל לא היה מעורב בעימות עם הנאשם. לשאלת השוטר האם הנאשם תקף את אחד מבני המשפחה השיב האב חמי: "אני יודע שהוא רב עם הבת שלי, אבל לא הייתי שם באותו זמן"[7].

8. עדותה של קרן סותרת גם את עדות אמה שתכונה אביבה, שהעידה בבית המשפט שהיא שנכנסה יחד עם קרן לדירת השכן[8]. אביבה סיפרה כי הנאשם ניסה לדחוף אותה ואת בתה קרן החוצה מדירתו. לדבריה, רמי (כינוי) החבר של קרן הוא שהושיב את הנאשם על הכסא ונתן לו כוס מים. עדותה של

אביבה (אמה של קרן) סתרה גם את עדות האב חמי, שכן האם אמרה שגם בעלה חמי נכנס לדירת השכן - "בעלי גם היה בתוך הדירה, הוא ניסה להרגיע אותו אבל הוא לא נרגע"[9]. בעקבות תשובתה זו, בחקירה הנגדית אמרה העדה דברים שהם הסיבה לכך שאינני משתמש בשמותיהם האמיתיים של העדים בהכרעת דין זו ואני אוסר לפרסם כל פרט המזהה אותם בצד האיסור לפרסם את פרטיו של הנאשם:

"ש: קרן הייתה לפני רגע וסיפרה שהיא ובעלך נכנסו לדירה ולא סיפרה עליך.

ת: קודם כל אני והיא נכנסנו, ואחרי זה בעלי.

ש: יש לה בעיות זכרון?

ת: יכול להיות.

ש: למה?

ת: היא ילדה שאין לה שיקול דעת, היא למדה בכיתה קטנה כל השנים ולא עשתה צבא ולא שירות לאומי".

9. יצוין שלפי עדויות קרן והוריה, הם נתנו בתחילה לאמו של הנאשם כיסא שעליו תוכל לשבת, ואחר כך הכניסו אותה לדירתם, הושיבוה, נתנו לה שמיכה וכוס תה. עם זאת, גם בעניין זה היו הבדלים בתיאורים שנמסרו (כך למשל קרן העידה במשטרה שהיא שנתנה את הכיסא (נ/1, עמ' 1, ש' 6), ואילו אמה של קרן, אביבה, אמנם העידה במשטרה בעדות אחת כי הבת קרן היא זו שנתנה כיסא לאמו של הנאשם בת/2, עמ' 1, ש' 5, אך בעדות שנייה (ת/3, עמ' 1, ש' 20) העידה האם שהיא עצמה נתנה לה כיסא). כמו כן, בעדותה במשטרה העידה האם אביבה כי הנאשם דחף את בתה קרן בשדיה (ת/3, עמ' 2, ש' 25), תיאור שעליו לא חזרה במשפט, ואשר סותר את עדות הבת שלפיה כאמור תפס בפרק כף ידה.

10. מן הנאשם נגבו במשטרה שלוש עדויות (ת/8, ת/9, ת/10), אך הן חסרות ערך או משקל כלשהו כיוון שהנאשם היה במצב פסיכוטי בשעה שנגבו. לצורך ההמחשה יצוין שבפתח עדותו ת/10 הנאשם מספר כי הוא מתגורר עם הוריו, אף על פי שבמציאות אביו נפטר שנה קודם לכן. הנאשם גם הוסיף ואמר כי הוריו נסעו לנופש והאישה שנמצאה בביתו אינה אמו אלא שחקנית המתחזה לה. גם השוטרים שפגשוהו תיארו את הנאשם על סמך התנהגותו כמי שלוקה בנפשו - ראו למשל בדו"ח הפעולה ת/4. גם העדות שנגבתה מן השכן ירון (ת/7) אינה מסייעת לקביעת העובדות, כיוון שלא היה עד לאירועים המרכזיים עצמם. העד סיפר שבילילה שבין שבת לראשון פגש את אמו של הנאשם מחוץ לדירתה והיא אמרה לו שבעלה (אביו של הנאשם) בא לבקר. בתור מסמכים רפואיים המעידים שבעלה בריא הציגה אמו של הנאשם לשכן את תעודת הפטירה של בעלה משנה קודם לכן (גם העדה קרן העידה בבית המשפט שאמו של הנאשם הייתה היסטורית ולא הבינה מה מתרחש). אמו של הנאשם לא התייצבה למשפט כיוון שהיא לוקה כיום בדמנציה ומאושפזת במוסד סיעודי והסניגורית הגישה את עדותה במשטרה (נ/3). ברי כי לנוכח דבריו של השכן ירון אודות מצבה הנפשי של האם בשעת האירועים, אין לייחס משקל לעדותה, שלפיה בלילה שבין שבת לראשון הוציא אותה הבן מן הבית והיא אינה זוכרת מה קרה ביום למחרת

ולחילופין אומרת שלא קרה כלום[10].

11. הנאשם שאינו כשיר לעמוד לדין, נמצא באשפוז פסיכיאטרי וולונטרי מאז האירועים וכיום בהוסטל בבית החולים אברבנאל, כיוון שכך, הוא לא העיד במשפט (וגם לא נכח בית המשפט בעת שמיעת העדויות, אחרי שפטרתי אותו מהתייצבות למשפט בשל מצבו הנפשי).

מסקנות ראייתיות:

12. הטענה שהנאשם משך בחוזקה בידה של אמו נסמכת על עדותה של קרן בלבד. לאחר ששמעתי את העדויות ולמדתי את הראיות שהוגשו לי ואף על פי שבעניין זה הייתה עדותה של קרן עקבית יחסית, לא השתכנעתי ברמה שמעבר לכל ספק סביר כי כך אמנם היה. זאת, לנוכח הסתירות הרבות והמשמעותיות שתיארתי לעיל בין עדותה של קרן במשפט לבין עדותה בחקירה ובינה לבין עדויות הוריה, ולנוכח העובדה שהעידה בפני בבטחון מלא כי נחקרה על ידי שוטר מול מקום עבודתה בשעות העבודה מספר ימים אחרי האירוע בעוד בפועל נחקרה על ידי שוטרת עוד בליל האירוע. היעדר היכולת לסמוך על עדותה ברמה הנדרשת נובע מסתירות אלה, אף מבלי להסתמך על דבריה של אמה של קרן שהבאתי בפסקה 8 לעיל, שרק מדגישים את הקושי לבסס הרשעה פלילית על עדותה של קרן, במיוחד כשמדובר בניתוח של מערכת יחסים עדינה שבין הנאשם הלוקה בנפשו לאמו הדמנטית. גם אם לפי הראיות הייתה האם מחוץ לבית אינני יכול לקבוע על בסיס עדותה של קרן בלבד ברמה שמעבר לספק סביר שהנאשם אמנם תקף אותה פיזית ואיך (יצוין שכאמור לעיל, בכתב האישום נטען שגם לילה קודם הוציא הנאשם את אמו מהדירה, אך לא נטען שתקף אותה).

13. אשר לטענה שהוספה לכתב האישום שלפיה הנאשם דחף את קרן, הסתירות בעדויות בעניין זה, לא מאפשרות גם כאן לקבוע את העובדות ברמה שמעבר לספק סביר. יתר על כן, גם אם אכן דחף הנאשם את קרן ובין אם היה זה כשניסה להוציא את קרן מדירתו או כשהתנגד להושבתו בכוח על כיסא בדירתו, מדובר היה לפי כל התיאורים שנשמעו בפני או בפני השוטרים בחקירה במעשה התגוננות ולא בתקיפה. זו הייתה גם התרשמותי הברורה לחלוטין מן ההמחשה הפיזית שעשתה קרן בעדותה בבית המשפט. אמנם מעשיה של קרן כמו גם מעשיהם של הוריה ושל החבר, נעשו בכוונה טובה והם ראויים לכל שבח על כך שהתגייסו לעזור לשכנה במצוקה, ונתנו לה מקלט בדירתם, אולם לא היה כל הכרח שייכנסו בכוח לדירתו של הנאשם, אחרי שהושיבו את אמו בבטחה בדירתם, ולנאשם, גם אם הוא לוקה בנפשו, עמדה הזכות להדוף אדם פרטי שנכנס ללא רשות לדירתו. זאת, מכוחו של סעיף 18 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, הקובע:

18. שימוש בכוח נגד הסגת גבול

(א) המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.

14. **הואיל והתביעה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום ברמה שמעבר לכל ספק סביר, אני מזכה את הנאשם,** ואיני נדרש לטענה החליפית של ההגנה שלפיה המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום הם בגדר זוטי דברים. בעניין זה אעיר רק שהוטדתי מן האפשרות שכתב האישום בגין משיכת האם בידה הוגש אך משום שהנאשם לוקה בנפשו. התביעה עמדה על כך שכתב אישום בגין מעשה כזה היה מוגש גם נגד אדם שאינו לוקה בנפשו וזאת בין היתר בשל גילה של האם ומצבה. לתמיכה בטענתה זו הגישה התביעה לעיוני 7 כתבי אישום שהגישה בעת האחרונה ששניים מהם אמנם מייחסים תקיפות בדרגת חומרה דומה לענייננו (ת"פ 7555-10-16 ות"פ 18142-01-16 - באחרים מיוחסת תקיפה חמורה יותר). אני מניח שאם הוגשו לי אין עניינם של כתבי אישום אלה בנאשמים הלוקים בנפשם (הנאשמת בפסק הדין בת"פ 40866-01-15 שצורף מאוחר יותר מתוארת בו כלוקה בסכיזופרניה פרנואידיה). כאמור לעיל, לנוכח העובדה שקבעתי שעובדות כתב האישום לא הוכחו בפני ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, איני נדרש לטענת זוטי דברים, ולכן לא ארחיב את התייחסותי לעניין זה.

15. אני מוצא מקום להוסיף שהואיל ונסיבות הרקע לאירוע שהובא לפני הן של מקרה מכמיר לב של אדם בשנות החמישים לחייו הלוקה בנפשו ומתגורר עם אמו הנמצאת בסוף שנות השבעים לחייה ולוקה בדמנציה, הרי בלי קשר לשאלה האם משך הנאשם בידה של אמו או לא משך בידה, טיפולה של המדינה במעורבים היה צריך להתמקד מראש בפן הסוציאלי ובפן הרפואי. המשטרה והאכיפה הפלילית הן אולי כלים זמניים ונגישים, אך אין בכוחן להעניק מזור של ממש במקרה שבמרכזו מצוקה אנושית קשה כמו במקרה זה.

16. בבש"פ 2305/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2000) קבע בית המשפט העליון שהתביעה יכולה להעמיד לדין אדם שהיא סבורה שעומד לו סייג לאחריות פלילית בשל אי שפיות הדעת, אף על פי שאין סיכוי סביר להרשעתו. עם זאת, באותו פסק דין נאמר שקיומה של חוות דעת פסיכיאטרית שנאשם לא היה אחראי למעשיו צריכה להיות שיקול בהחלטה אם להגיש כתב אישום, וזאת כשמעמידים את ההחלטה במבחן העילה של עניין לציבור (ראו בסיפא לפסקה 15 להחלטה).

17. מעבר לשאלה האם היה עניין לציבור בהעמדת הנאשם לדין בתיק זה לנוכח נסיבות המקרה ונסיבות הרקע, אני מוצא מקום להפנות את תשומת הלב לכך שנראה שההחלטה **בבש"פ פלוני** התבססה בין היתר על ההנחה שגם אם נקבע שסייג אי שפיות הדעת חל, הנאשם מוכרז כלאו בר עונשין, אך לא מזוכה מאשמה. נראה כי זו הייתה נקודת המוצא הבסיסית לכך שנקבע בהחלטה זו כי כתב אישום יכול להיות מוגש במצב כזה אף על פי שאין סיכוי סביר להרשעה. כלשון ההחלטה: "נוסחת **יהב** נקבעה למקרים רגילים, מקרים שבהם מתעוררת שאלת ראיות במובנה המצומצם והשכיח; לא עוד, אלא להליך האמור להסתיים בהרשעה או ובענישה או בזיכוי. ענייננו שלנו, למותר לומר, שונה מקצה אל קצה, והרי מוסכם על הכול - לכאורה - כי התביעה אומרת לפתוח בהליך שיסתיים, לכאורה, לא בהרשעתו של פלוני ולא בזיכוי, אלא בבדיקת מצבו הנפשי ובאשפוזו בחסות בית המשפט (אם כך יחליט בית המשפט)" (פסקה 15).

18. ההלכה בבית המשפט העליון השתנתה מאז ההחלטה ב**בש"פ פלוני**, וברע"פ 2675/13 **מדינת ישראל נ' רן רפאל וחנן** (2015) הובהר כי הסייג לאחריות הפלילית בשל אי שפיות הדעת הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, כמוהו ככל סייג אחר לאחריות פלילית ויש לזכות מאשמה את מי שמתקיים בעניינו סייג זה. אני סבור שיש מקום לדעה שבעקבות שינוי זה, גם על התביעה להתייחס לסייג זה כלכל סייג אחר לאחריות הפלילית בעת שהיא שוקלת אם להגיש כתב אישום - לא רק לפי העילה הנוגעת לעניין לציבור אלא גם כאשר היא שוקלת את קיומן של ראיות וקיומה של אשמה. כלומר, יש מקום לדעה שכפי שכאשר התביעה סבורה שעומד לנאשם סייג לאחריות פלילית בשל הגנה עצמית, צורך או כורח, אין היא מגישה כתב אישום, כך אין היא צריכה להגיש כתב אישום נגד נאשם שהיא סבורה שעומד לו סייג לאחריות פלילית בשל אי שפיות הדעת. וודאי שלשינוי זה ביחסו של בית המשפט העליון אל מי שלא היה אחראי למעשיו בשעת ביצוע העבירה צריכה להיות השלכה על אופן הבחינה של שאלת העניין לציבור בהגשת כתב אישום נגדו.

19. הואיל והדברים אינם נחוצים לצורך הכרעה בתיק זה, אני מוצא מקום להרחיב בניתוח הסוגיה (כגון בסוגיית היחס בין הסייג לאחריות הפלילית להוראת סעיף 170 לחסד"פ), אציין רק את העובדה שהפסיכיאטר המחוזי מוסמך כידוע להורות על אשפוז או טיפול במי שבשל מחלת נפש מהווה סכנה לציבור, ואינני משוכנע שההבדלים הקיימים כיום בין מסלול זה ("אשפוז אזרחי") לבין אשפוז או טיפול בהוראת בית משפט פלילי ("אשפוז פלילי") הם משמעותיים באופן המטה את הכף לטובת המשך הגשת כתבי אישום במטרה מוצהרת שההליכים בהם יופסקו ודווקא בית המשפט הפלילי יורה על אשפוז או טיפול (גם החקיקה וההלכות המשפטיות המסדירות את האשפוזים הפסיכיאטרים השתנו מאז ההחלטה ב**בש"פ פלוני**). ודאי נכונים הדברים בתיקים של האשמות קלות במיוחד כמו בתיק זה.

20. מעבר לחובה להתחשב בעיקרון הכללי של שירות המבחן הפלילי[11] הרי שעל הרשויות להתחשב בכך שניהולו של משפט פלילי הוא גורם סטרס שעשוי להשפיע על בריאותו של אדם הלוקה בנפשו. הגשת כתב אישום או עמידה עליו רק כדי שבית המשפט יורה על אשפוז פסיכיאטרי או על טיפול מרפאתי, כאשר הפסיכיאטר המחוזי היה יכול להורות על אשפוז או על טיפול כזה בלי להעמיס סכנה בריאותית נוספת על האדם הלוקה בנפשו, היא לכן בעייתית במיוחד ואולי אף מהווה פגיעה לא מידתית בזכויות היסוד החוקתיות של הנאשם[12]. כמובן, גם שיקולי יעילות אינם תומכים בהגשת כתב אישום או עמידה עליו בנסיבות כאלה.

21. לנוכח דברי לעיל אני מוצא מקום להדגיש כי אשפוז פסיכיאטרי בפני עצמו פוגע בזכויות יסוד רבות של הפרט ולכן יש חשיבות גדולה לבירור העובדתי בטרם הוראה על אשפוז אדם, כך שיש להניח שיהיו מקרים שבהם האדם עצמו יתנגד לאשפוזו ויהיה לו אינטרס מובהק בניהולו של הליך משפטי שבו תצטרך המדינה להוכיח את אשמתו כתנאי להוראה על אשפוזו.

22. בתיק זה היה מוסכם על התביעה מראש שבשל מחלת הנפש שבה הוא לוקה, הנאשם לא היה אחראי למעשיו בשעת ההתרחשויות. כמו כן, הסנגורית הודיעה לבית המשפט בראשית שלב ההוכחות שהנאשם

נמצא מאז האירועים באשפוז פסיכיאטרי וולונטרי. גם התקיפה שיוחסה לנאשם הייתה קלה יחסית ואמו כלל לא התלוננה על מעשיו. זו הסיבה שלאחר שעדות התביעה, שכנותיו של הנאשם, לא התייצבו לישיבה הראשונה שבה היו אמורות להישמע עדויותיהן, ביקשתי שהתביעה תשקול מחדש את עמדתה בתיק. לאחר ששקלה בעניין, החליטה התביעה לעמוד על המשך ניהולו של התיק והכל במטרה שיופסקו ההליכים בתיק בלי שהנאשם יזוכה מאשמה. אני מקווה שכאשר תעמוד התביעה בפני החלטה דומה בעתיד יעמדו לנגד עיניה גם דברי לעיל.

23. סוף דבר הוא כאמור לעיל שאני מזכה את הנאשם כיוון שעובדות כתב האישום לא הוכחו ברמה הנדרשת במשפט הפלילי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, 12 בפברואר 2017, במעמד הצדדים.

[1] פרוטוקול הדיון מ-18.1.16, החל בעמוד 10, ש' 30. וראו גם בעמ' 15, ש' 21 ואילך.

[2] שם, החל בעמ' 11, ש' 13.

[3] שם, החל בעמ' 14, ש' 13.

[4] נ/1, עמ' 1, ש' 12 ואילך.

[5] פרוטוקול הדיון מ-18.1.16, החל בעמ' 12, ש' 15.

[6] שם, החל בעמ' 13, ש' 16..

[7] ת/1, עמ' 1, ש' 10-11.

[8] פרוטוקול הדיון מ-18.1.16 עמ' 18.

[9] שם, בראש עמ' 19.

[10] נ/3, עמ' 1, ש' 9 ואילך.

[11] לעניין זה ראו החלטתו של השופט עודד מורנו במ"י (פתח תקווה) 46458-12-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2016).

[12] ראו אריאל בנדור והדר רוזנברג, "המעמדה חוקתית של שיירות המשפטה הפלילי", **ספר אליהו מצא**, עמ' 373 (2015).